

RETALLS DE PREMSA

ES PRESENTA LA REVISTA
"TOSQUIJA"

Vilobí d'Onyar.— La revista municipal "Tosquija" serà presentada demà dissabte en un acte que se celebrarà a la sala-cinema del centre cívic can Sagrera. La presentació anirà a càrrec de Joan Carreras i Péra i començarà a les 10 del vespre.

(LOS SITIOS)

A CONTRALLUM
Dolors G. Cornellà

"TOSQUIGETS"

La pasta és de galeta, per entendre'ns, com ara d'aquestes que en diuen "pastes de te". De fet, són dues galetes, una al cim de l'altra i amb confitura al mig. Per sobre, un bany de xocolata d'aquesta tan fosca i, coronant-ho, una fruita seca.

N'hi ha de diversos gustos: la confitura pot ser de maduixa, de pruna, de préssec o d'albercoc. I la fruita seca del cim és una nou, una ametlla o una avellana.

Els "tosquigets" van néixer fa quatre dies, o cinc, per ser més exactes. I tenen una pila d'històries a darrera.

"Tosquija" és el mot que utilitza la gent d'aquestes terres de l'altra banda de l'aeroport per anomenar les pedres que surten de les pedreres de la zona i que es fan servir, sobretot, per adobar camins. La "tosquija" és doncs, una mena de pedra volcànica, porosa, negra amb incrustacions verdes, que pesa poc, del país.

"Tosquija" és el nom de la revista municipal de Vilobí que va ser presentada dissabte passat.

I aquí arribaríem als "tosquigets" i al seu creador. Les tradicions bé surten d'algun lloc, i si no n'hi ha, no està malament començar-les.

De tradicions, a Vilobí, n'hi pot haver moltes. I de culinàries, també. Però el que no teníem fins ara, que jo sàpiga, eren les postres típiques. Gràcies a la bona voluntat, al saber fer i a l'esforç d'en T. ja en tenim unes: els "tosquigets".

Havien de ser, sobretot, de dos colors, negr i verd, talment com la pedra "tosquija". Per això, de bon principi, en T. va pensar en la confitura de pruna i en la xocolata. I per això, també, algú li suggereix ara el kiwi. Per donar més varietat i oferir més possibilitats, va confeccionar-los en diferents gustos. I ara és tot un assortiment de "tosquigets" que fan goig de debó.

De cap manera no vull que això sembli una propaganda del producte i prou.

Els "tosquigets" han nascut de la mà d'un home que és capaç de fer-ne dotze quilos i regalar-los el dia de la presentació de la revista. Que col.labora desinteressadament amb els seus productes sempre que es porta a terme qualsevol activitat en i per al poble. Que se'n va a assajar els Pastorets a les nits durant dos mesos seguits i torna a la feina després, mentre tots els altres se'n van a dormir tranquil.lament, estalviant-se així hores de son que ningú no li paga.

Pertot arreu, a tots els pobles, n'hi deu haver, d'homes com en T. que fan la seva feina en silenci, que ajuden sense fer-se notar, que d'alguna manera col.laboren a tirar endavant petites iniciatives que porten la sal i les ganes de sentir-se manipulats o oblidats per altres de més grossos. N'hi deu haver, però jo conec en T. i per això crec que es mereix un mínim reconeixement, ni que sigui en una columneta com aquesta.

(PUNT DIARI, 28-5-87)

COR DE POETA

És un noi, jove, de disset anys;

es passa els dies pensant.

Plora, veient en el món aquesta enemistat,

plora, veient el futur d'aquesta societat.

Té l'expressió d'una flor,

i la necessitat d'un amor;

té molts sentiments dins el seu cor,

però expressar-los no pot,

perquè no té un cor que de poeta sigui

l'expressió

no sap fer poesies, explicant un món d'il.lusió.

Hi haurà un moment en el que es podria sentir

fracasat,

en veure's refusat per aquesta societat,

per el que ara ja comença a vessar llàgrimes,

per quan no sigui escoltat,

i quan no sigui escoltat, ell haurà mort;

ja no li quedaran sentiments dins el seu cor.

FELIP MATÓ I TEIXIDOR

